

Skrubbsår på midsommarafton

Jag vet inte riktigt varför, men jag har inte jättemånga tydliga barndomsminnen av att fira midsommar. Om det beror på att minnena har bleknat, att det inte satte tillräckligt djupa avtryck eller om midsommar inte var så viktigt för familjen då, törs jag inte svara på. Ett minne har jag dock tydligt kvar. Möjligen för att det är förknippat med en olycka. Inget allvarligt, men ändå. Troligen var jag i mellanstadieåldern. På midsommaraftonen skulle jag cykla från mormor och morfars hus och hem, en nedförsbacketripp på en knapp kilometer. Halvvägs skulle jag svänga av från Villagatan, upp på en cykelbana, och även om trottoarkanten var avfasad så var den tillräckligt hög för att välta mig när jag försökte ta den i alltför snäv vinkel. Det rejäla skrubbsåret på knät var ett faktum och det emotsedda firandet var i farozonen. Så här i efterhand var nog skadan inte så allvarlig. Visst, det var ett rejält skrubbsår, men jag bröt inga ben och sjukhusbesök var som jag minns det aldrig aktuellt. Men med barnets ögon var skadan ändå massiv. Återstod då problemet med att lägga om såret. Eftersom jag alltid varit harig när det gäller sår, blod och smärta så ville jag inte låta någon röra knät, förrän mamma kom med det förlösande förslaget: ”Ska mormor göra det då? Hon är ju så försiktig.” Mormor fick lägga om såret och jag fick fira midsommar på Södra Björnöen utanför Västerås det året.

I år firar jag med familj och vänner. Många av er kommer säkert att göra detsamma. Ifjol talade jag vid midsommarfirandet vid hembygdsgården i Fagersta där tusentals (jo, faktiskt!) samlas. För att lyssna till spelmän som spelar inte bara på fiolsträngar utan också på de strängar i vårt inre som vibrerar av tradition, stolthet och samhörighet med bygd, land och folk. För att dela en upplevelse av livskraft där naturen står i full blom. För att fira ljusets seger över mörkret. Och fastän midsommar (tvärtemot många av våra helger och traditioner) har sina rötter någon annanstans än inom den kristna traditionen, så är helgen på detta sätt ändå djupt religiös till sin karaktär. Livet vinner över döden och ljuset över mörkret.

När du besöker just ditt lokala midsommarfirande så kommer du att se små barn med blomsterkrans i håret, äldre damer och herrar med folkdräkt som dansar, säljer kaffe och reser stång, och alla åldrar däremellan! Midsommar är en högtid som inte tar hänsyn till ålder; alla får plats! Midsommarfirandet river murar och överträder gränser.

Jag tror att vi behöver det här. Jag tror att vi behöver samhörighet, tillhörighet och närvaro. Vi behöver känna att vi är en del av något större, en del av livet! Och jag tror att vi alla behöver beröras av en varsam hand. En gudomlig smekning i livets skeden. Eller en mormors hand på ett skrubbsår på ett litet pojknä på en midsommarafton.

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling